

ARREST

Verzoekers komen aan in België op 11 september 2000 en dienen een asielaanvraag in op 12 september 2000.

Op 14 november 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

Verzoekers dienen op 17 november 2000 een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 22 maart 2001 volgt een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 april 2001 vorderen verzoekers de schorsing van laatstgenoemde beslissing en wordt tevens een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing ingediend bij de Raad van State. Op 22 juli 2003 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen bij arrest met nummer 121.801.

Vervolgens dienen verzoekers op 25 februari 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet). Op 21 april 2006 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 13 augustus 2007 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit keer op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk en op 16 juni 2008 wordt de beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds september 2000 in België verblijven, zij geïntegreerd zouden zijn, diverse opleidingen en cursussen hebben gevolgd, werkbereid zijn, meneer de opleiding lasser met succes heeft gevolgd, hij als lasser zicht op werk heeft (bij ...) en het gezin attesten en getuigverklaringen voorlegt, is zeker bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen tonen verder niet aan dan een scholing voor hun zoon niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kind geen gespecialiseerd onderwijs met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds april 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Betrokkenen kunnen ook steeds een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.

Verzoekers beweren dat zij bij een terugkeer naar Kazachstan het risico lopen om gediscrimineerd te worden vermits zij deel uitmaken van de Russische minderheid en tevens omwille van hun joodse origine. De elementen die zij aanbrengen om hun vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen. De verzoekers tonen niet aan dat hun leven, hun vrijheid of hun fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Uit een document CEDOCA, Documentatie -en researchdienst, d.d. 21.03.2005 (toegevoegd aan het administratief dossier) getiteld SUBJECT RELATED BRIEFING “KAZACHSTAN” Etnische Russen en andere Russischsprekenden” blijkt dat het merendeel van de Russischsprekenden tot de Russische orthodoxe Kerk behoort terwijl de etnische Kazachen hoofdzakelijk moslims zijn (zoals in andere Centraal- Aziatische landen). In geen enkele van de mensenrechtenrapporten die werden doorgenomen werd melding gemaakt van problemen voor de Russischsprekenden omwille van hun religie. De overheid verleende zowel steun aan de moslimgemeenschap, aan de Russisch-orthodoxe Kerken als aan de Joodse gemeenschap bij bijvoorbeeld het bouwen van moskeeën, synagogen en

Russisch orthodoxe Kerken. De Russisch-orthodoxen en de moslims nemen ook deel aan bepaalde evenementen die georganiseerd worden door de overheid. In onderstaande mensenrechtenrapporten wordt ook nergens melding gemaakt van een problematische situatie voor Russischsprekenden omwille van hun etnische achtergrond:

➤ *HRW: "Annual Report on Human Rights situation in 2004-Kazakhstan", 13.01.2005*

Geen melding gemaakt van problemen voor etnische minderheden in het algemeen, noch specifieke info over etnische Russen.

➤ *HRW: "Kazakhstan-Human Rights update", 26-6-2004*

Geen melding gemaakt van problemen voor etnische minderheden in het algemeen, noch specifieke info over etnische Russen.

➤ *Amnesty International: Annual Report 2004- Kazakhstan (covering 2003), 26.05.2004*

Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast steeds bij verzoekers.

Betrokkenen beweren dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging van België is gevestigd in Kazachstan. De Belgische ambassade bevindt zich te Astana.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 22.03.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 26.03.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure -namelijk 6 maanden en 13 dagen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsprocedure is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000.(...))"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

2. Ontvankelijkheid

De verweerder werpt in zijn nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats van de verzoekers in België vermeldt. Verweerder stelt immers dat het verzoekschrift, op straffe van nietigheid, de bepalingen dient te bevatten zoals vermeld in artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er echter op dat de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift er dienen voor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan soepel geïnterpreteerd kunnen worden in die zin dat de minste miskenning of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute.

Verzoekers merken terecht op dat er in het verzoekschrift van 14 juli 2008 wel degelijk een adres wordt vermeld nl. "wonende te (...)" en dat zij op dit adres in kennis werden gesteld van de nota van de verwerende partij. Dit schrijven heeft hen duidelijk bereikt.

Bovendien hebben verzoekers in de repliekmemorie expliciet woonplaatskeuze gedaan ten kantore van hun raadsman Mter K., op het adres (...). Het is derhalve duidelijk dat het doel van de norm, namelijk een vlotte procesgang waarborgen, in casu werd bereikt.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd “Vreemdelingenwet”), van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort geciteerd “EVRM”), van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna verkort geciteerd “IVRK”).

Verzoekers betogen dat de verwerende partij is uitgegaan van een te strikte interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ vermeld in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, allicht wordt bedoeld artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij stellen dat rekening diende te worden gehouden met de juiste en volgens een vaststaande rechtspraak gegeven betekenis aan het begrip “buitengewone omstandigheden”. Verzoekers menen dat hun aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard. Verzoekers vervolgen dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Het volstaat dat zij aantonen dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong. Verzoekers stellen in een eerste onderdeel van hun middel dat in de rechtspraak de onderbreking van een schooljaar in aanmerking wordt genomen als buitengewone omstandigheid, alsook dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden bij een terugkeer. Verzoekers verwijzen naar hun aanvraag waarin zij hebben vermeld dat hun zoon hier school loopt en dit sedert meer dan 7 jaar. Verzoekers menen dat dit een buitengewone omstandigheid is, die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Verzoekers betogen tevens dat hun zoon samen met hen laten afreizen naar Afghanistan een inbreuk inhoudt van de artikelen 3, 8 en 29 van het IVRK. Hun zoon heeft alle studiejaren van het lager onderwijs in België doorlopen en ook reeds het eerste jaar middelbaar onderwijs. Verzoekers verwijzen expliciet naar het arrest nr.144. 961 van de Raad van State waarbij deze de moeilijkheden die een verwijdering van een schoolgaand kind naar zijn land van herkomst zou teweegbrengen, aanvaardt als buitengewone omstandigheid. Verzoekers stellen nog dat hun zoon zijn schoolcarrière is gestart op het ogenblik dat zij in het Rijk mochten verblijven.

In het tweede onderdeel van hun middel verwijzen verzoekers naar artikel 8 van het EVRM. Verzoekers menen dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Zij betogen dat zij reeds bijna 8 jaar op het Belgisch grondgebied verblijven. De sociale banden met hun land van herkomst zijn definitief doorgeknipt. In België hebben zij duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd. Bovendien benadrukken verzoekers dat ze zeer goed Nederlands spreken en niet langer aanzien kunnen worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap. Verzoekers zijn van oordeel dat louter omwille van hun illegaal verblijf hen niet het recht mag worden ontzegd om hun sociale banden verder uit te bouwen en te bestendigen, nu dit gewaarborgd is door artikel 8 van het EVRM. Verder stellen verzoekers dat zij nog een procedure lopende hebben voor de Raad van State en dat hen bijgevolg niet ten kwade kan worden geduid dat zij verder gaan met hun leven.

In een derde onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de verweerder het regeerakkoord niet naleeft. Volgens het Regeerakkoord zouden zij in aanmerking komen voor regularisatie.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te

verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 13 augustus 2007 hebben verzoekers volgende buitengewone omstandigheden ingeroepen:

- dat zij in België verblijven sedert 11 september 2000 en dat hun zoon school volgt aan een Nederlandstalige school in Nevele sedert meer dan 7 jaar.
- dat zij joodse Kazachen zijn en dat Kazachstan zeer nationalistisch is en een sterke antisemitische stroming heeft
- dat verzoeker aanspraak kan maken op een vaste betrekking bij verscheiden firma's als lasser (een knelpuntberoep)
- de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst

Al deze argumenten werden beantwoord in de bestreden beslissing.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers het onder meer niet eens zijn met de volgende motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkenen tonen verder niet aan dan een scholing voor hun zoon niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kind geen gespecialiseerd onderwijs met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds april 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. “

Verzoekers menen dat de situatie van hun zoon wel een bijzondere omstandigheid uitmaakt, daar *“alle investeringen welke verzoekers, leden van de scholengroep,... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets is geweest. Voor de zoon van verzoekers is het belangrijk dat hij zijn gewoon stramien van vooruitgang- zoals hij op heden gewoon is- verder kan blijven volgen.”*

Voor zover verzoekers een rechtstreekse schending aanvoeren van de artikelen 3, 28 en 29 van het IVRK wijst de Raad erop dat de artikelen 3, 28 en 29 van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze gedragbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen.

De Raad wijst er tevens op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860).

Terecht stellen verzoekers dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn en dat het volstaat aan te tonen dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong.

In zoverre verzoekers verwijzen naar één arrest van de Raad van State waarbij het schoolgaan van de kinderen en het onderbreken van een schooljaar werd aanvaard als buitengewone omstandigheid, dient er op gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone

omstandigheid uitmaakt (RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.326). Bovendien zijn de feitelijke omstandigheden in de door verzoekers geciteerde zaak niet dezelfde. In de zaak Dimcovet waar verzoekers naar verwijzen werd de asielaanvraag ontvankelijk verklaard, waardoor het schoolgaan van de kinderen langere tijd in legaal verblijf plaatsvond. In casu werd de asielaanvraag van verzoekers reeds definitief afgewezen door de Commissaris-generaal op 22 maart 2001, terwijl zij pas in België zijn aangekomen in september 2000. Verzoekers hebben nooit gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Zij wisten dat hun verblijf precair was. Tevens betwisten verzoekers niet dat de scholing van hun kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft. Hun zoon is misschien wel zijn schoolcarrière gestart in legaal verblijf, doch al na 1 jaar waren verzoekers op de hoogte van het feit dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Verzoekers hebben zich echter genesteld in hun precaire situatie en liggen dus zelf aan de oorsprong van het probleem dat zij inroepen. Niettemin tonen zij hierdoor niet aan dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong om ginds een machtiging tot verblijf aan te vragen. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat het door verzoekers aangevoerde argument van de onderbreking van de scholing van het kind geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers wijzen op het feit dat het gezin reeds 8 jaar in België verblijft, waardoor alle gezinsleden een zeer goede kennis hebben van het Nederlands en zij zich in België hebben geïntegreerd. Ook de werkbereidheid van verzoekers en de vaststaande werkaanbiedingen worden aangehaald als argumenten om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen. Verzoekers menen dat artikel 8 van het EVRM ook de sociale banden beschermt.

Aangaande de vermeende schending van het privé-leven, stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van het artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Het argument van verzoekers dat zij de sociale banden met hun land van herkomst hebben doorgeknipt en dat zij nog een procedure lopende hebben voor de Raad van State en dat hen niet ten kwade kan worden geduid dat zij verder gaan met hun leven, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er immers niet toe het gezinsleven en/of het sociaal leven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen vrijstellen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Hieruit vloeit voort dat het vervullen

van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting van het privé-leven of familielevens van verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Bovendien strekt de bestreden beslissing zich uit tot het ganse gezin zodat er ook op dat vlak geen sprake is van een schending van het gezinsleven.

Waar verzoekers van mening zijn dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekers sterke banden hebben gecreëerd met België en een integratie van 7 jaar hebben, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS nr. 172.824 van 27 juni 2007; RvS nr. 151.290 van 14 november 2005; RvS nr. 140.615 van 15 februari 2005; RvS nr. 102.840 van 23 januari 2002).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de verweerder het regeerakkoord niet naleeft en dat zij ingevolge dit regeerakkoord in aanmerking komen voor regularisatie.

Betreffende de verwijzing naar het nieuwe regeerakkoord stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Het eerste middel is in zijn geheel ongegrond.

4.2. In het tweede middel voeren verzoekers een schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat verwerende partij de bestreden beslissing noch formeel noch materieel op afdoende wijze motiveert. Volgens verzoekers bevat de bestreden beslissing een “eerder beperkte” motivering, waardoor de bestreden beslissing aangetast is door de nietigheid. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsverplichting stellen verzoekers dat het belang dat zij hebben om in België te mogen blijven levensgroot is en niet opweegt tegen het belang dat de tegenpartij zou hebben. Tevens menen verzoekers dat de motivering uitgebreider moet zijn voor beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom alle door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er werd in de bestreden beslissing specifiek geantwoord op de argumenten die verzoekers in hun aanvraag naar voren brachten. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden waar zij stellen dat de motivering niet afdoende is. Verzoekers preciseren noch in hun verzoekschrift noch in hun memorie van wederantwoord welke aangehaalde elementen in casu niet afdoende zijn gemotiveerd. Het feit dat verzoekers zich in essentie beperken tot theoretische opmerkingen en vage en algemene beweringen, volstaat evenwel niet om de door hen aangevoerde schending aannemelijk te maken.

Waar verzoekers menen dat hun belang zwaarder weegt dan het belang van de verweerder, stelt de Raad vast dat verzoekers zich ook hier beperken tot vage formuleringen en premissen. Op geen enkele wijze zetten zij uiteen waarom hun belang dan wel groter zou zijn dan dat van de verweerder. Dergelijke vage uiteenzetting volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In zoverre verzoekers stellen dat de aangehaalde motivering uitgebreider moet zijn voor beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen, kunnen zij worden gevolgd, doch de omstandige motivering van de bestreden beslissing beantwoordt aan deze voorwaarde.

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.